

Formanden: Det ærebe 1ste Medlem for 1ste Kreds har Ordet for en personlig Bemærkning.

Madvig: Jeg vil alene, da jeg har brugt Ordet „lidenskabelig“, værgе mig mod, at jeg gøres deelagtig i den Sammenligning mellem Lægernes Lidenskabelighed og Odbærgernes Lidenskabelighed, som det ærebe Medlem anstillede. Jeg har slet ikke tænkt paa at udtale noget Saadant, og jeg vil sige, at naar jeg har fundet nogen Lidenskabelighed hos Lægerne, har jeg væsentlig fundet den deri, at de traadte op imod ethvert Forslag, der antydede Forandringer i Dvaalverlovgivningen, uden at afstille dem fra hinanden. Jeg har ikke troet, at Lidenskabeligheden fremtraadte paa nogen Maade, fordi deres personlige Anliggender berørtes, men fordi det var deres Sags Anliggender, der berørtes, som de uden personlig Interesse dog saae paa med et eensidigt Øie, fordi de havde levet sig ind i en vis dermed følgende Anskuelse. — Maaskee maa jeg tilføie, at, fordi man tager theologisk Examen for at kunne blive Præst, og juridisk Examen for at kunne blive Sagfører, behøver man ikke at tage Examen for at give Nogen aandelig Trøst og Hjælp — man har Lov til at overtale Folk til at blive Mormoner, hvis man kan — og man behøver ikke at tage Examen for at hjælpe en Anden med Affattelsen af en Contract, man gjøre det saa galt man vil.

Formanden: Det ærebe 7de Medlem for 1ste Kreds har Ordet for en kort personlig Bemærkning.

David: Naar et Medlem her i Salen erklærer, at have læst Alt, hvad der i den senere Tid er udfømt denne Sag betræffende, saa forekommer det mig idetmindste ikke at være i Harmoni med den gode Tone, som burde herske imellem Thingets Medlemmer, at drage i Tvivl, at dette er saa.

Fischer: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærebe Medlem har Ordet.

Fischer: Jeg har overhørt, at det ærebe Medlem har gjort denne Bemærkning. Det maa være mig tilladt i den Anledning at udtale, at naar det ærebe Medlem vender sig bort fra den Side, hvor et Medlem har sin Plads, er det meget ofte ikke muligt for dette Medlem med Sikkerhed at høre, hvad han udtaler, eller reent ud sagt, det er ikke muligt at høre det. Dersom altsaa en Ytring af det ærebe Medlem overhøres, saa maa han virkelig i saa Henseende have os undskyldt.

Justitsministeren: Ja, det er jo kun Mindretallets Forslag, der foreligger, men jeg seer mig ligesaa lidt som de foregaaende ærebe Talere istand til at indskrænke mig til at tale om det alene, og jeg troer, at den høitærede Formand og det høie Thing vil billige, at jeg tillader mig at svare paa en Bemærkning, som det ærebe Mindretal gjorde med Hensyn til Lovudkastets Fremkomst. Det ærebe Medlem af Udvalget fandt to Særegenheder ved det foreliggende Lovudkast og ved dets Fremkomst. Den ene Særegenhed var den, at det ikke var forberedt ved indhentede Erklæringer. Jeg indrømmer, at det ganske vist er Tilfældet med dette Lovudkast, men jeg maa saa ved Siden deraf fremhæve, at der havde været meget god Leilighed til at blive bekendt med de Anskuelser, som mangler den Autoritet, om hvis Erklæring der nærmest var Tale, allerede. Det var ikke meget længe forud, at Sundhedscollegiet havde afgivet en Erklæring over et Lovudkast, som min Formand havde ladet udarbejde, hvilket Udcast Sundhedscollegiet erklærede at have flere Betæneligheder ved, og ved samme Leilighed udtalte Collegiet tillige den Anskuelse, at det var dets Overbeviisning, at der ikke var Opfordring til at forandre den bestaaende Dvaalverlovgivning. Foruden denne Udtalelse af Sundhedscollegiet har jeg endvidere haft Leilighed til at blive bekendt med et Uddrag af nogle Forhandlinger, som Lægeforeningen — jeg troer, den kalder sig saaledes — i Sommer har ført i et almindeligt